

ἜΤΟΣ Γ'.

ἙΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ἌΡΙΘ. 143

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 10

Τιμὴ ἑτησίας συνδρομῆς προπληρωτέας διὰ μὲν τὸ Ἑσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἑφημερίδος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 8 Νοεμβρίου 1881.

Ἡ Ὥρα καταγίνεται ἀπὸ τινος κειροῦ εἰς τὴν εὐχάριστον ἀσχολίαν νὰ κοπανίζη ἀέρα.

Ὁμοιάζει τὰ μικρὰ ἐκεῖνα τὰ εὐερέθιστα καὶ νευροπαθῆ νήπια τοὺς κλαυθμηροὺς καὶ πείσμονες ἐκείνους ἀνθρωπίσους, τοὺς ὁποίους καταπέμπει ὁ Ὑψιστος εἰς τοὺς γονεῖς ἐνίοτε, διὰ μόνον τὸν λόγον νὰ καταρῶνται τρικκοντάκις τῆς ἐβδομάδος τοῦλάχιστον τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεώς των.

Κλαίει, κλαίει, κλαίει, ὀργίζεται, φρυάσσει, ἀπειλεῖ, μίνετα· ἀλλὰ μόλις ἐνοήσῃ, ὅτι εἰς τὰς κρυγὰς τῆς ἔμπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ ἢ ἐπίπληξίς τοῦ παιδαγωγοῦ ἢ ἡ ῥάβδος τοῦ πατρὸς σιγᾶ, πράνυεται, προβάλλει προφάσεις, μειδίᾳ. . . διὰ ν' ἀρχίσῃ πάλιν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον.

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶνε ἠπιωτέρᾳ κάπως, μᾶλλον μελίχιος, ἤττον ἐρυθρά. Τόσον ὀλίγον ἐρυθρὰ μάλιστα, ὥστε δικκωμωδεῖ χαριέστατα τὸ ἐρυθρὸν φάντασμα, ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ. Ὅλαι αἱ ὄραι δὲν εἶναι κκκί, βλέπετε. Ὁ ἐρυθρὸς σκουφος τοῦ Ἰκκωβίνου, τὸν ὁποῖον ἐφόρεσε πρό τινων ἡμερῶν, τὴν ἐστένευε κομμάτι. Τὸν ἐβγκλε καὶ τὸν ἐφιλοδώρησεν εἰς τὸν Φιλῆμονα καὶ τὴν γελᾶ. Μερικὰς φράσεις τῆς, πολὺ ἐσπρωγμένας, σχεδὸν τὰς ἀποσύρει. Μερικοὺς ἐνεστῶτας τολμηροὺς, μερικοὺς μέλλοντας πρκακινδυνευμένους τοὺς ἀπαρνεῖται· τὴν ἀρέσκειται εἰς τὰς ὑποθετικὰς ἐγκλίσεις: *δάρ, ὅτι, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δι, καὶ τὰ τοικῦτα*. Τὸ ἄρθρον τῆς Πέμπτης, λόγου χάριν, με ὄλην τὴν εἰς τὸ τέλος ποιητικωτάτην παρομοίωσιν, ἐν ᾗ ὀμιλεῖ

περὶ τρικκυμῶν ὡς ἂν ἦτο Ζεὺς νεφεληγερέτης, εἶναι χαριτολόγημα ἔμπρὸς εἰς τὰ πρό τινων ἡμερῶν ἠχήσαντα πολεμιστήρικα σκλίσιματά της. Δὲν εἶναι ἀπίθκνον νὰ ἴδωμεν, ὅπως βρύνουν τὰ πράγματα, καὶ ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ περίοδος αὕτη τῆς ὑφέσεως, ὄλην τὴν δυνκμίτιδα, ἐξ ἧς κκτεσκεύαζε τὰ ἄρθρα της ἡ Ὥρα, μετακλλομένην εἰς ζύμην λουκουμάδων, καὶ ὄλην τὴν χολήν, μεθ' ἧς τὰ ἐπότιζε, μετακρεπομένην εἰς μέλι, τὸν δὲ Τρικκούπην προτείνοντα ἀδελφικώτατα τὴν παροψίδα πρὸς τὸν Κουμουνοῦρον.

Τὸ διατί μὴ τὸ ἐρωτήσητε· τὰ διατί ταῦτα εἰς τὴν πολιτικὴν τῶν ἰδικῶν κκς πολιτικῶν εἶναι ἀναπόδοτα συνήθως. Τίς οἶδε; ἐφοβήθη ἴτως μὴ ἐπὶ τέλους ἐκκληθῶσιν ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν τὰ γκαφόμενά του, μὴ οἱ ἀπομεμακρυσμένοι ἐκεῖνοι ὑπαινιγμοὶ κάμωσι τὴν βκσιλείκιν νὰ συσπάσῃ τὰς ὀφρῦς; ἢ ἐλπίς, τὸ ὄνειρον μελλούτης ἐπιτυχίας κατηύνασε τὴν ἐξάψιν της καὶ ἐσταμάτησεν ἐγκαίρως ὅπως μὴ κατέλθῃ ἀπερισκέπτως μέχρι τοῦ ἀδικλλάκτου; Τίς οἶδεν!

Ὅπωςδὴποτε δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευθῶμεν. Ἡ περίοδος τῆς γλυκύτητος ἔμπορεῖ νὰ ἦναι κκροδική, καὶ ἡ ἐξάψις τοῦ πυρετοῦ νὰ ἐπκνέλθῃ δριμεῖκ. Κκὶ τότε θὰ ἴδωμεν πάλιν ἀφύκτως τὴν Ὥραν νὰ ἐξογκοῦται ὡς κύστις πλήρης ἀνέμου· θὰ ἀκούσωμεν ἠχοῦντας τοὺς κερκυνοὺς τοῦ Δε-Κάστρου· θὰ ἴδωμεν πάλιν κκλουμένους εἰς ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν τοὺς σήμερον ἀποστράτους φοβεροὺς μέλλοντας θὰ κάμωμεν, θὰ δεῖξωμεν· θὰ ἴδωμεν τὸν Τρικκούπην πάλιν ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, Μωῦσῃν φωτοβόλον, καὶ τὸν Κουμουνοῦρον κκρυπτόμενον ὑποκάτω τοῦ βκσιλικοῦ θρόνου· θὰ ἴδωμεν ἀστραπτούσκας τὰς ἀπειλὰς κκθ' οἰουδήποτε καὶ οἰουδήποτε καὶ ἂν ἴσταται, με ἀρκιὰ γράμμκτα· θὰ ἴδωμεν τὸν κόκκινον σκουφον περιερχόμενον ἐκ νέου ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ μεγαθύμου ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Κκὶ

ταῦτα πάντα δῆθεν ἐξ ὀνόματος ἡμῶν, τοῦ λαοῦ, ὅστις ἔχει ὄλου τοῦ κόσμου τὸ δικαίωμα ν' ἀπκνήτησῃ εἰς ὄλας αὐτάς τὰς σικιμχίς.

— Ἐξ ὀνόματος ἐμοῦ καὶ δι' ἐμέ κάμνετε ὄλ' αὐτά; Νὰ δὰ ἡ Ὄρα!

HICREC

ANEMOMAZΩΜΑΤΑ

Ὁ ρέκτης ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν διήρσεε πρό τινος τὸν στόλον μας εἰς δύο μοῖρας, ἀνατολικὴν καὶ δυτικὴν. Αἱ δύο αὗται μοῖραι ὅμως ἔλαβον, καθὼς φαίνεται, κκκὴν μοῖραν, διότι καθ' ἐκάστην βλέπομεν διαταχὰς πότε νὰ στέλλεται ἐδῶ ἡ μία μοῖρα καὶ πότε ἐκεῖ! Δικαίως λοιπὸν δυνάμεθα ν' ἀποκκλέτωμεν τὰς μοῖρας τοῦ στόλου μας κακομοίρας.

Ἡ Ὄρα ἀγγέλλει, ὅτι ἡ διάσημος ἠθοποιὸς Σάρα Βερνάρδ προσεχῶς, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐν Βιέννῃ πρραστῶν της, ἀφικνεῖται ἐνταῦθα. Καθὰ ἐκ θετικῆς πηγῆς πληροφορούμεθα, ἡ Σάρα Βερνάρδ ἐνήργησε καὶ μετὰ πολλοῦ κόπου κατῴρθωσε νὰ προσληθῇ εἰς τὸν ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Βιθυνοῦ δρῶντα δραματικὸν θίασον.

Οἱ διδάσκαλοι καὶ αἱ διδάσκαλοι εὗρον τὴν εὐκαιρίαν τῆς εἰσόδου τῶν ἐλληνικῶν στρατευμάτων εἰς τὰς νέας ἐπαρχίς διὰ νὰ δεῖξωσι τὴν πολυμάθειάν των, συντάσσοντες ποιήματα καὶ ἐπιγραφὰς εἰς ἀρχαίους στίχους. Θὰ τοὺς παρακκαλοῦμεν νὰ φυλάξωσι καὶ μέρος τῶν γνώσεών των διὰ τοὺς μαθητὰς των, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀνάγκην, διότι ἐπὶ τέλος τὰ ἐλληνικὰ στρατεύματα μίαν φορὰν κάθε τετρακοσίους χρόνους εἰσέρχονται εἰς τὰς νέας ἐπαρχίς.

Ἐκ τοῦ ἐναρκτηρίου λόγου τοῦ ἀξιοτίμου καθηγητοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου κ. Εὐταξίου μκνθάνομεν δύο τινά. Πρῶτον, ὅτι ἡ ἐπιστήμη, ἣτις μάλιστα προώδευσε κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, εἶναι τὸ ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον καὶ δεύτερον, ὅτι διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τούτου οἱ κκ. φοιτηταὶ τῆς νομικῆς δύνανται νὰ

γίνωσι Σωκράτει, Πλάτωνες, ἢ τοὐλάχιστον θεοὶ τῆς Ἐκκλησίης πκτιέρες.

Ἐὰν ἀπέτυχον πολλοὶ φίλοι τοῦ πρίγκιπος Βίσμαρκ καὶ ἐπέτυχον πλείστοι ἀντίπαλοί του κατὰ τὰς τελευταίς ἐκλογάς, τοῦτο μεγάλως ἐνδιαφέρει τὸν ἐλληνισμόν, ὡς μὰς διδάσκει τὸ προχθεσινὸν κύριον ἄρθρον τῆς περιουστάτης Ὄρας. Βάζει κ' ἡ κοσκινὸν τὸν ἄνδρα τῆς με τοὺς πρραγματευτάδες.

Ἡ γνωστοποίησις τοῦ Αὐθέντου τῆς Ἠπείρου Καρχαπίου, ἰδιοκτητοῦ τοῦ χωρίου Συκιὰς Λέσμπεη, ὡς τιτλοφορεῖται ἐν αὐτῇ ὁ ἴδιος, εἶνε ἀληθῶς ἐξκισίς ἐν τῇ ἀπλότητί της ὡς κκτεχωρίσθη ἐν τῇ Ἐφημερίδι. Ὁ γείτων αὐτοῦ Ἀλῆ Πασσῆς, ἀν ἀνεγείρετο ἐκ τοῦ τάφου καὶ ἀν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν τὸν αἰῶνα, καθ' ὃν ζῶμεν, εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ ἐφέρετο εὐπροσηγορώτερον καὶ ἡπιώτερον τοῦ ἀγρίου αὐτοῦ ἀπαιτητοῦ τοῦ ἡμέρου. Τὸ πρραδόζον δὲν εἶναι ὅμως ἀν ὁ Καρχαπάνος πρραττει οὕτω, σκεπτόμενος ὡς γνήσιος ὀθωμανὸς σατράπης, ἀλλὰ τὸ ὅτι ὁ Β. ἐπίτροπος Ἄρτης, ὁ ἀντιπροσωπεύων τὴν ἐλληνικὴν Κυβέρνησιν, τὸν Βκσιλέκ τῶν Ἑλλήνων, τοὺς ἐλληνικοὺς νόμους, τὸ ἐλληνικὸν Σύνταγμα ἐφαρμύζει χάριν τοῦ Καρχαπάνου τὸν νόμον τοῦ Προφήτου καὶ πκρέχει τὴν ἐπίσημον συνδρομὴν τοῦ νόμου εἰς τὸν ἀκατονόμαστον καὶ ἀνήθικον κῦτὸν ἐκβιασμὸν τῆς ἀπληστίας.

Ἄφου ὁ Ζεὺς κατέπεσεν ἀνεπιστρεπτὴ ἐκ τοῦ ὑψίστου θρόνου του, βκσιλεὺς ἐν ἐξορίᾳ καὶ αὐτὸς ὡς τόσοι ἄλλοι, οἱ θνητοὶ ἐλαφυραγῶγησαν τὰ ἱερά καὶ ἀπρόσιτα δώματά του, καὶ οὕτως ὁ μὲν Ὀλυμπος ἐγένετο ἐφημερίς, οἱ δὲ κερκυνοὶ ἐγένοντο ἀποκκιστικὴ ἰδιοκτησίς τοῦ κόμητος Δε Κάστρου. Μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν φρικκλέαν κερκύνωσιν τῆς Αἰκατερίνης του, ὁ εὐγενῆς κόμης ἐκερκύνωσε σήμερον τὸ δημόσιον, ἀγγέλλων ὅτι προσεχῶς θὰ ἐκδώσῃ ἐφημερίδα ἐποπτικὴν, φιλοσοφικὴν καὶ κικητικὴν ὑπὸ τὸν τίτλον ΔΕ ΚΑΣΤΡΟ Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ. Ἀπτόητοι ἀνακκόμεμεν τὸν νέον τοῦτον θυμὸν τοῦ ἀμειλίχου κκληρονόμου τοῦ Διὸς, οὔτινος πκρέχομεν σήμερον τοῖς ἀναγκνώστκς τὴν κκασικὴν προτομήν, εὐχόμενοι μόνον νὰ μὴ πκθωμεν τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ὑπισχνεῖται τοῖς ἀναγκνώστκς αὐτοῦ ὁ Δε Κάστρος διὰ τοῦ τρίτου ἐπιθέτου τῆς ἐφημερίδος του.

Ἰλλεστω